

JOONA KESKITALO

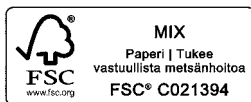

**ROTTIEN
KUNINKAAT**

BAZAR

**JOONA
KESKITALO
ROTTIEN KUNINKAAT**

BAZAR

Copyright @ Joona Keskitalo ja Bazar Kustannus 2023
Bazar Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.

ISBN 978-952-376-482-8

Taitto: Jukka Iivarinen / Taittopalvelu Vitale
Painettu EU:ssa

*Hän halusi kaiken
matkalla paratiisiin.
Hän otti kaiken,
liikkui kriisistä kriisiin.
Hän menetti kaiken
ja muisti taas elämän kauneuden.*

– JUKKA JÄTKÄSAARESTA –

HAASTATTELU 2021

Alkoi olla myöhä, ja väki pubissa väheni. Istuimme hiljaisuudessa ja hörpimme oluitamme. Näin toimittajan pohtivan kuulemaansa ja myös ymmärtävän jotain. Tarpeeksi vähän, niin etteivät suunnitelmani menisi sekaisin, mutta tarpeeksi paljon, jotta kaikki voisi alkaa.

– Kaikki liittyy siis Leonaan? Istummeko täällä tyttäresi takia?

Tein kädelläni eleen, joka kuvasti arvauksen osuneen jokseenkin oikeaan.

– Myös Laraan.

Toimittaja kiristeli leukojaan.

– Ja haluat, että kirjoitan tarinasi koska...?

– Sen avulla löydän Leonan. Ja saan oikeutta Laralle.

Toimittaja taputteli maalattuja huuliaan.

– Ja miten ihmeessä juttuni auttaisi löytämään tyttäresi? Tai mitään muutakaan.

– Jätä se mun huolekseni. Sinä voit keskittyä vastaanottamaan journalistipalkintoja kirjoittettuasi, että Ari Kaarna on tuomittu väärin perustein ja että Suomen suurin korruptioskandaali on monilta osin valhetta. Tai kun kirjoitat KrypTedistä ja paljastat matkapuhelinjätin olevan järjestäytyneen rikollisuuden tietoturvalpalvelu, vastasin.

– En voi kirjoittaa sellaista. En tuosta vain. En ilman todisteita.

Työnsin sormeni rintataskuun ja vedin esiin muistitikun.

Olen tehnyt elämäni aikana tarpeeksi kauppoja tietääkseni, miltä ahneus näyttää. Ja toimittajan kasvot muuttuivat sillä hetkellä niin nälkäisiksi, ettei kokemustani edes tarvittu.

– Tällä tikulla on KrypTedin asiakaslista. Löydät siltä sellaisia nimiä, että jutun kirjoittamisen pitäisi olla helppoa. Varsinkin, jos otsikossa on kysymysmerkki perässä.

– Entä Kaarna? toimittaja kysyi jännittyneenä.

Hymyilin. Tietenkin Kaarna kiinnosti häntä. Tai kiihotti olisi ehkä parempi sana toimittajan katseesta päätellen. No, kuka nyt ei haluaisi näpytellä otsikkoa, jonka mukaan kaikkien vihaama korruptiopoliisi on vankilassa väärin perustein.

– Tikulla on todisteet myös siitä, että huumeet, joista Ari Kaarna sai tuomionsa, olivat meidän. Minun, Max Moserin ja Jonas Stormanin.

Toimittaja nyökkäili. Sitten hän vilkaisi jälleen ulos ikkunasta. Tällä kertaa ehkä hivenen katuvasti.

– Älä välitä heistä, sanoin. – Tarvitsen heitäkin.

Toimittaja kääntyi yllättyneenä minuun päin.

– Tiedät heistä?

Nauroin vaikken oikeasti nauranut.

– Totta kai tiedän, vastasin. – Jos soittaa maan suurimman lehden toimitukseen ja kertoo haluavansa tunnustaa murhan, totta kai poliisi kutsutaan paikalle.

Katsoin itsekin ulos ikkunasta ja näin ensimmäisen kerran liikettä tien toisella puolella. En tietenkään vielä *sinua*, mutta jotain siellä tapahtui.

Toimittaja vaihtoi asentoaan hieman hermostuneen oloisena.

– Ja miten ajattelit löytää Leonan, jos joudut vankilaan?

– Usko pois, tiedän mitä teen. Haluan vain, että kirjoitat siitä, mitä kerroin. Ja siitä, mitä minulla on hallussani.

– Mitä sulla sitten on hallussasi?

– Kaikki viestit ja puhelut, jotka on koskaan lähetetty KrypTedin järjestelmällä.

Silloin eteisen kello kilahti tavallista voimakkaammin. Ensimmäisessä aallossa sisään syöksyi kolme valmiusyksikön miestä täydessä varustuksessa. Huudot karjaistiin, ja toimittaja syöksyi lattialle.

Nostin käteni pääni päälle ja odotin.

Sitten näin *sinut*. Astuit sisälle käskyjä karjuen samaan aikaan, kun minut kiskaistiin mahalleni. Astelit eteeni. Kasvoni painettiin lattiaan, joten näin vain kenkiesi kärjet. Tiesin silti, että katselet. Näin nilkkojesi taipuvan ja kuulin maihareiden nahkaisten varsien natisevan, kun kyykistyit eteeni.

– Olen Sofia Tanner, kuiskasit. – Juttu on niin, että sä lähdet nyt säilöön. Me tavataan aamulla uudestaan, ja silloin sä kerrot kaiken. Ihan kaiken. Okei?

Nyökkäsin, vaikka tiesin hyvin, ettei se, mitä aamulla kertoisin, riittäisi alkuunkaan. Ei *sinulle*. Sinä haluat totuuden. Edelleen. Mutta siksihän tätä *sinulle* kirjoitan, koska kaiken jälkeen ansaitset kuulla sen.

Totuuden.

I. LUKU

SOFIA

Tasan kolmen sekunnin välein pöytään iskeytyvä kynsi on lyhyt ja lakkaamaton. Se painautuu pöydän linoleumipintaan ja jättää jälkeensä millin syvyisiä jälkiä, joita tutkijakollegat seurailevat vaihtonaisina.

Naputus kaikuu huoneessa, jossa on vain pöytä ja muutama tuoli.

Kynsi pysähtyy.

Sofia vilkaisee ensin kynttään ja sitten oven yläpuolella rakuttavaa kelloa, jonka viisarit osoittavat kymmentä yli kahdeksaa. Ellei Jukka Lähdesniemi ole paikalla seuraavan viiden minuutin kuluessa, hän varmistaa miehelle siirron sinne, missä aikatauluilla ei ole niin merkitystä. Takaisin pohjoiseen, mistä mies tulikin, kauas PK-seudulta ja järjestäytyneen rikollisuuden yksiköstä.

Lopulta seinän takaa kantautuu juoksuaskelten kuminaa. Ovi aukeaa. Lähdesniemen otsa on niin märkä hiestä, ettei ensi näkemältä voi päätellä, onko mies tullut suoraan suihkusta vai juossut töihin. Silti suupielet ovat kääntyneet virneeseen. Kuten aina.

– Mää tiän, oon myöhässä. Sori. Koko yö meni..., Lähdesniemi aloittaa eteläistyneellä Oulun murteella maustetun selityksensä, mutta Sofia keskeyttää sen.

– Ei tähän aikaan, Jukka. Istu nyt vain alas.

Lähdesniemi vetää tuolin rämisten pöydän alta. Sofia sulkee hetkeksi silmänsä armottoman kirikkaalta keinovalolta, joka monikertaistuu heijastuessaan valkoisista seinistä.

– Annahan, Panda, anteeksi väsyneelle miehelle. Vaarno pidätettiin kymmenen aikaan illalla. Jos yhdessä yössä pitää panna maailma valmiiksi, niin johan aamulla nukuttaa. Eikä meillä kaikilla ole samanlaista nuorta kolliakaan herättämässä kuin sinulla.

Sofia huokaisee syvään ja pyyhkäisee turvonneita luomiaan. Lempinimi Panda voisi hyvin liittyä tummiin silmänalusiin, mutta todellisuudessa se juontaa juurensa aikaan, jolloin Sofia työskenteli vielä tutkijana. Hän oli mennyt omin luvun jututtamaan erästä murhasta epäiltyä automekaanikkoa, ja tilanne oli karannut käsistä. Sofiaa löytiin jakoavaimella nenään, minkä jälkeen hänet yritettiin ampua. Sofia poistui paikalta nenä murtuneena, mutta mekaanikko pakattiin mustaan pussiin ja kiikutettiin kylmiöön. Kun Sofia tuli seuraavana päivänä työpaikalle yhtä kylästyneen näköisenä kuin aina ennenkin ja molemmat silmät mustina, syntyi lempinimi Panda.

– Keskity vain omaan sänkyysi, Sofia vastaa. – Se on kuitenkin pehmoleluja lukuun ottamatta tyhjä. Asiaan nyt.

Jukka rapsuttaa nenäänsä muiden nauraessa.

– Niinpä niin, lyödään lyötyä. Helppohan se on kiusata miestä, jonka viimeinen lemmenseikkailu oli Ahtisaaren aikoihin. Luuletko, ettei tässä elämässä ole muutenkin kestämistä?

Lisää naurua. Sofiakin joutuu antamaan periksi ja hymähtää, vaikka tunteeikin olevansa aivan liian väsynyt kuuntelemaan Lähdesniemen ainaisia vitsejä. Kolmekymmentä vuotta poliisivoimissa, ja niistä kymmenen tutkinnanjohtajan vastuuta paskalla liksalla – ja koko sen ajan Lähdesniemi on ollut vierellä mussuttamassa.

– Let it burn, Frank, Sofia kannustaa Lähdesniemeä.

Jukka vie käden lipalle ja alkaa hipelöidä muistiinpanojaan.

– No, jos nää ihan tosissas vaadit, hän aloittaa. – Tilanne on tämä: Eilen illalla Pete Vaarnoksi esittäytynyt mies otti yhteyttä Sanomien toimittajaan ja kertoi haluavansa tunnustaa murhan. Toimittaja soitti poliisille, ja me tietenkin lyöttäydyimme seuraan, jotta kuuluisimme, mitä Petellä on sydämellä. Ja sitä tavaraahan

riitti. Vaarno tunnusti osallisuutensa kahteen murhaan: Stefuna tunnetun Stefan Fagerholmin ja hänen siskonsa Niinan – heidät ongittiin Bodomista vuosikymmenen vaihteessa. Pete väittää myös lavastaneensa Ari Kaarnan syylliseksi rikoksiin, jotka oli tehnyt itse, mikä tekisi Suomen suurimmasta korruptioskandaalista farssin ja saattaisi mahdollistaa Kaarnalle uuden oikeudenkäynnin tai suoran vapautuksen. Eikä tässä vielä kaikki. Kaveri on lisäksi luvannut toimittaa todisteet KrypTed-nimisestä matkapuhelinjätistä järjestäytyneen rikollisuuden viestintäpalveluna ja väittää pitävänsä hallussaan kymmenien tuhansien rikollisten viesti- ja puhelutietoja. Että tällaista tänään.

Supina alkaa kiertää pöydän ympärillä. Sofia nostaa kätensä ja vaatii hiljaisuutta.

– Tukeeko mikään väitteiden todenperäisyyttä?

Lähdesniemi irvistää.

– Kyllähän tässä vähän liiankin moni asia niin sanotusti natsaa. Pete Vaarnon, Max Moserin ja Jonas Stormanin epäiltiin kuljettaneen Suomeen juuri ne hasistynnyrit, joista Kaarna tuomittiin. Kaikki tutkintamateriaali määrättiin kuitenkin tuhottavaksi, koska se oli kerätty Kaarnan laittoman huseerauksen seurauksena. Myös KrypTed Limited on legitti yritys, ja sitäkin on aikoinaan tutkittu juuri samoista syistä kuin Vaarno väittää, vaikkei silloin todisteita löytynytäkään. Max Moser on auttanut poliisia Vaarnon kuvailemalla tavalla, ja hänet on kirjattu jutun osalta tietolähdetoimintarekisteriin.

Sofia nyökyttele hitaasti päätään. On turha kiistää, etteikö mahdollisuus houkuttaisi. Rikollisten kehittyneempi tiedonkulkua on ollut yksi viime aikojen JR-yksikön kuumimmista puheenaiheista. Jos Vaarnolla tosiaan on hallussaan KrypTedin koko viestiliikenne, sekä heidän yksikkönsä että Europol voisivat oikaista vuosia tiedonkeruutyössä. Se tarkoittaisi isoja pidätyksiä. Joko he ovat iskeneet kultasuoneen tai sitten kyse on yksinkertaisesti kusetuksesta.

Lähdesniemi selaa hetken papereitaan ennen kuin jatkaa:
– Väitteet siitä, että Derry Geier -niminen mies olisi saattanut

tappaa Lara Otsin ja kaapata Vaarnon tyttären, eivät ole täysin epäuskottavia. Nimen takana on Suomesta 2010-luvun alussa paennut saksalaissyntyinen Franz Klein, joka on edelleen etsintäkuulutettu murhasta epäiltynä.

Sofia rummuttelee pöytää yrittäessään keksiä, mihin Vaarno pyrkii. Miksi tunnustaa murhat, kun mies olisi voinut vain paljastaa KrypTedin poliisille ja etsintäkuuluttaa tyttärensä? Ja miksi Pete otti yhteyttä lehdistöön?

– Sitten on vielä yksi erikoinen yksityiskohta, Lähdesniemi jatkaa. – Paraguaysta on tullut Suomeen vuonna 2017 tieto, jonka mukaan Vaarno on menehtynyt tulipalossa. Ruumis oli vahingoittunut niin pahasti, ettei sitä lähetetty Suomeen. Elikkäs varmaan on lahjottu paikalliset viranomaiset laatimaan tarvittavat paperit. On se vain kummallista, ettei näitä tällaisia tapauksia lueta vielääkään Suomessa rikoksiksi. Kuolemansa saa lavastaa, mutta nuuskasta tuomitaan. Jonas Stormankin löytyy rekistereistä kuolleiden puolelta, joten eiköhän lähdetä siitä, että sekin kaveri on elossa.

– Ei oleteta mitään, Sofia vastaa mielteliäänä.

Lähdesniemi kohottaa kulmakarvojaan.

– Miksei? Eikö vaikuta todennäköiseltä, että molemmat ovat lavastaneet kuolemansa?

Sofia painautuu tuolinsa selkänojaan.

– Kuinka usein kuolleet eivät ole kuolleita?

Jukka levittää kätensä.

– No, sanotaanko 0,1 promillessa tapauksista.

– Joten mielestäsi kannattaa lähteä siitä, että Storman on *todennäköisesti* elossa?

Lähdesniemi koputtaa päätään.

– Onhan tuossa pointti. Panda on väsynyt mutta hyvä prosenttilaskuissa – vanha viidakon sanonta.

Naurua.

Sofia rouhii hitaasti hampaitaan yhteen.

– Saatat hyvin olla oikeassa ja Storman elää, mutta tämä keissi on sen verran erikoinen, että pysytellään niissä asioissa,

jotka voimme todistaa. Ihan ensiksi Vaarno on saatava pysyvästi lukkojen taakse. Voimmeko siis yhdistää Bodomin kroat Vaarnoon?

– Tämä kysymys on onneksi helpompi, Lähdesniemi vastaa.
 – Tutkimme yö aikana Vaarnon entisen yrityksen puhelimien tolppatiedot, ja yksi niistä yhdistyy juuri sopivassa aikaikkunassa tapahtumapaikan puhelinmastoon. Puhelimesta on lähetetty viesti toistaiseksi tuntemattomaan prepaid-numeroon. Henkirikosten osalta Vaarno siis näyttäisi puhuvan totta, ja syyllisyyskin on teletietojen ja tunnustuksen yksityiskohtaisuuden avulla suhteellisen helppo näyttää toteen. Kukaan ei tietäisi kaikkea sitä, mitä Vaarno kertoi, ellei olisi ollut paikalla.

Se riittää Sofialle. Lähemmäksi totuutta pääsee ainoastaan puhumalla miehen kanssa. Hän alkaa jaella tehtäviä osoitellen sormellaan pöydän ympärille kokoontuneita ihmisiä.

– Soittakaa Europoliin ja kysykää Geierista tai siis Kleinista. Ja Lähdesniemi, jatka Stormanin kimpussa. Yritä selvittää, voiko mies olla elossa. Haluan myös Max Moserin osoitteen – heti.

– Onko rouva tutkinnanjohtaja nyt ihan varma, että aikoo itse mennä tapaamaan Moseria? Lähdesniemi kysyy virnuillen.

– Pääset takaisin satulaan heti, kun opit saapumaan ajoissa kokouksiin, Sofia vastaa ja nousee pöydästä.

Lähdesniemi jää availemaan suutaan keksimättä mitään osuvaa. Sofia väläyttää kollegalleen pienen hymyn ja muodostaa huulillaan äänettömästi sanan *voitto*. Jukka levittää kätensä tappionsa myöntäen. Juuri siksi Sofia pitää miehestä. Tämä osaa ottaa asiat asioina. Eiväthän hän ja Jukka mitään muuta juuri teekään kuin vittuilevat toisilleen, ja se on ainoa huumorinlaji, joka Sofია enää naurattaa.

Sofia kiristää poninhäntäänsä, avaa oven ja suuntaa kohti poliisitalon kuulusteluhuoneita. Yli viikon jatkuneet paukkupakkaset ovat antaneet yön aikana periksi, ja sade rummuttaa ikkunanpieliä ja räystäitä.

Sofia saapuu oikealle ovelle ja avaa sen. Huone on pieni ja ikkunaton. Pöydän ääressä istuu partasuinen ja riutunut mies,

joka näyttää kelmeiden loisteputkivalojen alla ihan tavalliselta juopolta.

Sofia kiertää pöydän toiselle puolelle, istuu alas, napsauttaa nauhurin päälle ja mittaillee hetken Vaarinoa katsellaan. Mies ei vaikuttanut toimittajalle puhuessaan hullulta. Mutta ei tosin moni muukaan hullu, joita Sofia on elämänsä aikana kohdannut, aluksi siltä tuntunut. Hullut ovat hulluja, koska uskovat omiin sanoihinsa ja kuulostavat siksi uskottavilta. Valehtelijat taas ovat uskottavia vain, jos ovat hommassaan helvetin hyviä. Ja helvetin hyväksi Sofia luokittelisi vain muutaman prosentin kaikista valehtelijoista, joita on urallaan kohdannut.

Hän kaivaa taskustaan nuuskapurkin, valitsee käytetyn pussin purkin kannesta, työntää sen huuleensa ja katselee edessään istuvaa miestä. Aika kuluu. Sofia odottaa epäroinnin alkavan ja kuulusteltavan täyttävän tyhjyyden puheella. Niin ei kuitenkaan tapahdu.

– Olen Sofia Tanner, hän toteaa ja jatkaa: – Tiedäthän, että sulla on oikeus avustajaan?

Pete vilkaisee ovelle.

– Saroksen pitäisi olla tulossa.

Tietenkin, Sofia ajattelee, tietenkin Saros. Kukapa muukaan kuin se saatanan paskiainen.

– Okei, Sofia aloittaa ja napsauttaa nauhurin tauolle. – Sillä välin kun odotellaan, teen yhden jutun selväksi. En aio esittää ystävääsi, en yritä ymmärtää, olla empaattinen tai leiki kiinnostunutta. Olen täällä ainoastaan tutkimassa tapauksesi ja toimittamassa todisteet, joilla sut saadaan linnaan. Ja linnaanhan sä joudut. Meillä on tunnustuksen lisäksi tolppatiedot, jotka yhdistävät puhelimesi Stefu ja Niina Fagerholmin murhapaikalle.

Sofia pyöräyttää nuuskapurkkia muutaman kerran pöydällä ennen kuin jatkaa. Kiirehtiminen on huono lääke jopa kiireeseen.

– Nyt, kun se on sanottu, voimme kuitenkin neuvotella. En vielä tiedä, miltä kaikilta osin tarinasi on paskaa, mutta siinä on tiettyjä... arkaluontoisia väittämiä, jotka tullaan tarkistamaan.

Tiedät varmasti sanomattakin, mitä tarkoitan. Jos autat meitä, me autamme sinua. Jos taistelet vastaan, teen elämästäsi helvettä. Onko tämä nyt ymmärretty? Meidän ei tarvitse esittää ystäviä, mutta voimme auttaa toisiamme avoimen itsekkäästi. Ei pelejä, ei pelleilyä, vaan asiallista ja kunnioittavaa käytöstä pöydän molemmin puolin. Sopiiko?

Pete nyökkää.

– Onko kysyttävää? Sofia lisää.

Pete osoittaa Sofian olan yli huoneen perälle.

– Kuka hän on?

Sofia kääntyy hämillään ympäri. Häneltä on jäänyt huomaamatta huoneen nurkassa istuva mustapukuinen mies, joka on kohottanut jalkansa toisen päälle ja katselee heitä ilmeettömänä. Miehellä on tummat, melkein sinisenmustat hiukset ja paksut kulmakarvat, jotka eivät värähdäkään miehen puhuessa ja joiden elottomuutta Sofia on usein ihmetellyt oikeussalissa.

– Kantavuori, Sofian suusta pääsee.

Syyttäjä napauttaa kaksi kertaa kultaisella sormuksellaan tuolin metallijalkaa ja rykäisee.

– Tanner, Kantavuori vastaa liu’uttaen Sofian sukunimen ohuena nauhana huultensa välistä.

– Miksi helvetissä... , Sofia aloittaa, mutta Kantavuori kohottaa aavistuksen vapisevaa sormeaan.

– Ei täällä, hän sanoo ja laskee käden takaisin syliinsä. – Jatka vain. Esittely sujui hienosti.

Sofia tuijottaa hetken Kantavuoren vapisevia käsiä tilannetta arvioiden. Syyttäjä voi olla paikalla vain yhdestä syystä: poliisitalon tiivisteet ovat jo pettäneet ja tiedot Vaarnon Kaarnaan liittyvistä väitteistä ovat vuotaneet. Ari Kaarnan tapaus on koko Suomen historian suurin korruptioskandaali, ja jos kävisi ilmi, että tuomiossa on tapahtunut virhe, monet menettäisivät kasvonsa. Kantavuori etunenässä, koska toimi jutussa syyttäjänä.

Sofia kääntyy takaisin Peten puoleen, kun ovi aukeaa ja Saros astuu sisään.

Helvetin Saros.

– Pete, Saros tervehtii asiakastaan ja kääntyy sitten katsomaan Sofiaa. – Tanner, hän lisää, huomaa sitten nurkassa istuvan Kantavuoren ja jatkaa virnistäen: – Ja itse syyttäjä. Nyt ammutaan kovilla.

Kantavuori nyökkää hillitysti Saroksen etsiessä paikkansa Vaarnon viereltä.

Sofia heittää käytetyn nuuskan roskikseen ja valitsee purkista uuden. Hän vihaa lakimiehiä, ja nyt paikalla ovat pahimmista pahimmat. Kantavuori ja Saros edustavat samaa rotua – sellaista, joka on tottunut voittamaan. Heidän ainoa eronsa on, että he ovat vastakkaisilla puolilla ja eri vaiheissa aikajanaa. Kumpikin on omistautunut työlleen ja tekee kaikkensa saavuttaakseen tavoitteensa. Eniten Sofiaa heissä ärsyttää se, että he muistuttavat Sofian äitiä. Eikä Sofia halua muistella äitiään.

Saros nojautuu tuoliinsa, kaivaa puhelimen taskustaan ja alkaa näpytellä sitä kiivaasti. Ylimielinen ele saa Sofian melkein tarttumaan nuorta juristia nenästä, mutta hän onnistuu viime hetkellä lohduttautumaan sillä, että tällä kertaa Saroksella on hyvin vähän pelivaraa.

Lopulta mies laskee puhelimensa pöydälle.

– Mennäänkö asiaan? Sofia kysyy jo kolmannen kerran samana aamuna.

Pete nyökkää. Saros nyökkää. Kantavuori napauttaa sormuksellaan tuolin jalkaa.

– Hyvä, Sofia huokaisee ja käy hyökkäykseen. – Pete, soitit eilen Sanomien toimitukseen ja kerroit haluavasi tunnustaa murhan. Se on nauhalla. Ja kuten sanoin, teletietojesi perusteella voimme sijoittaa sinut tapahtumapaikalle sopivaan aikaikkunaan. Tämä osa on selvää, mutta moni muu ei ole. Lauoit erittäin tulenarkoja väitteitä Ari Kaarnasta sekä kerroit KrypTed-nimisen yrityksen liiketoiminnasta. Auta meitä ymmärtämään, mitä tavoittelet.

– Mitä luulet, että tavoittelen? Pete kysyy.

Sofia sulkee silmänsä tajutessaan tulevaisuuden vihaamaan vastapäätä istuvaa miestä. Hänhän nimenomaan pyysi, etteivät he pelaisi pelejä.

MAX

– Ja sitten päivän pääesiintyjä. Annetaan isot aplodit Max Moserille!

Juontaja suoristaa vasemman kätensä kohti verhojen takana odottavaa Maxia. Se on kutsu. Merkki. Fanfaari. Jättiläisen suudelma.

Astu esiin, Max, on aika loistaa.

Varpaat kihelmöivät yli 300 euron Balenciagan vitivalkoisissa tennareissa Maxin ottaessa ensimmäisen askeleen kohti häikäisevän kirkkaasti valaistua lavaa. Hän astuu esiin verhon takaa ja nostaa kätensä pystyyn. Myrskyisten aplodien synnyttämä energiavalli iskeytyy häneen kuin Thorin vasara, kuin sieraimellinen puhtainta eteläamerikkalaista kokaiinia... ei, vaan kuin ensimmäisen lapsen syntymä.

Niin juuri, kuin lapsen syntymä.

Kaikki, mitä Max on saavuttanut, on sen ansiota, ettei hän enää ajattele kokaiinia, viinaa, tupakkaa tai mitään muutakaan syövyttävää, latistavaa ja rappeuttavaa päihdettä. Hän on esi-merkki. Roolimalli. Idoli. Parantava voima.

Max tavoittaa juontajan ja tarttuu ojennettuun mikrofoniin. Sivusilmällä hän huomaa valkokankaalle heijastetut valtavat kasvot – hänen kasvonsa.

Yleisö hiljenee. Max katselee eteensä lumoutuneena. Finn-kinon täyttä elokuvateatteria loistavan valkokankaan hohteessa. Kahtasataa hyvämaineisen kasvuyrityksen työntekijää – nuoria uraohjuksia ja kunnianhimoisia myyntimiehiä ja - naisia sekä johtajia – jotka kaikki haluavat kuulla Maxin tarinan. He ovat lukeneet hänen kirjansa, haluavat lisää ja ovat valmiit maksamaan siitä. Maksamaan Maxista.

Max kaivaa kireiden puuvillahousujensa taskusta Nasol-pullon ja suihkauttaa annoksen kumpaankin sieraimensa. Sit-ten hän nostaa pullon eteensä ja rykäisee.

– Kuten te kaikki tiedätte, olin vuosia sitten gato de noche, yön kukko, ja imin sieraimiini jotain aivan muuta kuin nenäsumutetta.

Yleisö hörähtää.

Max kiihdyttää.

– Olen aina ollut altis riippuvuuksille. Viina, huumeet, tupakka, seksi – you name it. Lähes koko elämäni ajan riippuvuudet heikensivät mua, tekivät musta alusastian, johon kuseskeli joka helvetin pummi etelästä pohjoiseen ja lännestä itään.

Max astuu askeleen eteenpäin ja osoittaa pienelle pöydälle asetettua kirjaa, jonka kannessa lukee suurin punaisin kirjaimin: *Max Moser – Kuinka käänsin riippuvuuteni menestykseksi.*

– Kuinka käänsin riippuvuuteni menestykseksi? Miten tein kirouksesta kantavan voiman? Senhän te olette tulleet kuulemaan. Ettekä ainoastaan, kuinka mä sen tein, vaan kuinka tekin voitte tehdä sen.

Max heristää Nasol-pulloa.

– Riippuvuuksista ei tarvitse päästä eroon. Voi käydä vaihtokauppaa. Kokaiini Nasoliin, viina kirjoittamiseen, seksi meditointiin ja ahneus auttamiseen. Ja mitä seuraa perässä?

Max hiljenee hetkeksi ja katselee yleisöä, joka on lumoutunut hänen kantavasta äänestään.

– No, menestys! Se seuraa perässä, hän karjaisee niin kovaa, että muutama vaalea suortuva putoaa melkein kaljulta päältaelta silmille. – Ja menestystä seuraa hyvinvointi, siitä sisäinen kauneus ja lopulta – raha!

Aplodit raikuvat salissa.

Max vakavoituu ja osoittaa lyhyellä etusormellaan yleisöä.

– Saatat ajatella, että eihän mulla ole riippuvuuksia. Pasikat, sanon minä, jokaisella on riippuvuutensa. Ne eivät välttämättä ole päihtees, kuten mulla, tai yletön nussiminen, kuten Charlie Sheenillä, mutta jotain aina löytyy. Riippuvuus voi olla telkan katsomista, puolison hyväksynnän kaipaamista, sokerin himoa, itsensä vähättelyä, kiroilua tai vaikka, vittu, runkkaamista.

Max levittää kätensä ja imee yleisön energiaa itseensä.

– Riippuvuutenne loppuvat nyt! Olen tullut vapauttamaan teidät itseltänne. Kääntämään kaiken sen, mikä teitä pidättelee,

joksikin, joka puskee teitä eteenpäin kuin nuotioon heitetty happipullo. Oletteko valmiit kuulemaan!

Yleisö vislaa ja taputtaa.

Max vajoaa transsiin ja alkaa puhua.

Maxia huimaa. Hän joutuu ottamaan tukea ovenkarmista rojahaessaan sisään backstagelle. Esiintyminen nostaa hänet sellaiseen ekstaasiin, että hän hädin tuskin tuntee raajojaan.

Huone on tyhjillään, joten Max vetää oven perässään kiinni. Hiljaisuus seuraa. Max vilkaisee paksuja, vaahtomuovimaisia seiniä ja huomaa huoneen olevan äänieristetty. Hetkeen hän ei kuule kuin oman hulluna hakkaavan sydämensä lyönnit, kunnes nekin tasaantuvat. Hän vajoaa hiljaiseen itsetyytyväisyyteen huoneen untuvaisessa valaistuksessa, jota mustat, pehmeät seinät vielä himmentävät. Nurkassa odottaa upottavan näköinen sohva, ja keskellä päätyseinää on kaksi valtavaa meikkipeiliä, joiden reunaa kiertää pienten hehkulamppujen rivistö. Sellaiset kuin kaikissa maailman suurissa teattereissa.

Max istahtaa lattiaan pultattuun tuoliin toisen meikkipelin eteen ja potkaisee vauhtia. Tuoli pyörii ja hehkulamput venyvät valonauhoiksi, kunnes vauhti pysähtyy ja Max huomaa tuijottavansa itseään peilistä. Ennen niin paksut posket ovat hieman hoikentuneet ja leukakin on viimein saanut muutaman karvan peitokseen. Hän on miehistynyt.

Ja... ja... viimein... myös menestynyt.

Max tuijottaa omiin, haaleansinisiin silmiinsä kyynelten saapuessa. Hartiat alkavat pompahdella itkun ravistellessa kehoa. Hän katsoo itkevää suomalaista miestä silmistä silmiin eikä käännä katsettaan, ei sulje silmiään – niin sujut hän on itsensä kanssa.

– Luojan kiitos, Max parkaisee ja pyyhkii vuolaina valuvia kyyneliään.

Hiljalleen kyynelten tulva tyrehtyy, ja Max huomaa räkävän pienten viiksiensä päällä. Hän niiskauttaa ja pyyhkäisee huultaan kämmensyrjällä. Sitten häntä alkaa naurattaa. Siinä

hän istuu elokuvateatterin takahuoneessa nyyhkyttämässä kuin kuka tahansa suuruus. Ties vaikka samalla paikalla olisi joskus istunut itkemässä joku suuri filmitähti. Ehkä Vesa-Matti Loiri tai Seela Sella. Niin, ehkä Max tosiaan kuuluu tätä nykyä tähtien joukkoon – ei vielä suurimpiin galakseihin, mutta jossain linnunradan laidalla on pieni paikka myös hänen valolleen.

Palattuaan Espanjasta ja vasikoituaan Toffen ja Snägan Max sai virkavallalta korvaukseksi palveluksistaan sievoisen tukun rikollisilta takavarikoituja seteleitä. Hänellä oli ennestään viisikymmentä tuhatta, jotka Lara oli avokätisesti hänen huostaansa antanut ja jotka hän ansaitsi omikseen viimeistään silloin, kun auttoi tiedoillaan Peten vapautumaan vankilasta. Hän ja Samira saivat kasaan Korppoon asunnon käsirahan ja vähän päällekin. Ylimääräisen rahan turvin Max otti vapaata töistä ja kirjoitti kokemuksiinsa perustuvan elämäntaito-oppaan. Tai oikeastaan hän kirjoitti tärkeimmät asiat ranskalaisin viivoin paperille ja maksoi haamukirjailijalle valmiista tuotoksesta. Loppu on suomalaisen kirjallisuuden historiaa. Media kiinnostui Maxin rosoisesta taustasta, ja kirja sai lentävän lähdön. Yhtäkkiä Maxia kiinnuttiin puhumaan kouluille ja lopulta myös yritystapahtumiin. Aluksi häntä ei voinut vähemmän kiinnostaa myyjien motivoiminen tai nuorten valistaminen, mutta kun Speakersforum otti yhteyttä ja kertoi, mitä työstä maksetaan, taivas aukeni. Yhdestä puhujakeikasta saattoi saada kolmesta viiteen tuhanteen euroa. Siis kuukauden palkan yhdestä illasta. Ja jälleen kerran loppu on historiaa, tällä kertaa kapitalistisen ja kultareunaisen tuhkimotarinan muodossa.

Ovelta kuuluu koputus, ja Max pyyhkäisee äkkiä loputkin kyyneleet poskiltaan.

– Sisään vain.

Ovi aukeaa, ja huoneeseen astuu pitkänhuiskea mies sekä hyvin istuvaan jakkupukuun pukeutunut kaunis nainen.

– Siinä hän on, Max Moser ilmielävänä! mies karjaisee.

Max naurahtaa ja levittää kätensä.

– Tässähän mä.

Mies ottaa muutaman nopean askeleen eteenpäin ja ojentaa kätensä.

– Pentti Salminen, todella siistiä tavata. Ja tässä on daamini, Krista.

Max nousee tuoilta ja kätelee ensin Penttiä ja sitten Kristaa. Molemmista hohkaa henkinen, fyysinen ja taloudellinen hyvinvointi. Hiukset ovat paksut ja tuuheat, vaatteet kalliit ja istuvat, iho kostea ja terve.

– Sano vain Penaksi, mies jatkaa ja paljastaa suoran ja valkoisen hammasrivistönsä.

– Mua voi sanoa Maxiksi, Max sanoo. – Tai kyllä Moserkin käy. Kumpaakin käytetään.

Krista hymyilee Maxille sydämellisesti.

– Tiedätkö, keitä me olemme? hän kysyy.

Max pudistaa hitaasti päätään. Sen hän osaa päätellä, ettei kyseessä ole kuka tahansa pariskunta.

– Niin arvelinkin, Krista jatkaa. – Me tilasimme sinut puhumaan. Omistamme TCI Finlandin.

Max kohottaa vaikuttuneena kulmakarvojaan. Hän oli oikein otettu siitä, että TCI Finlandin kaltainen putka kutsui hänet puhumaan työntekijöilleen. Yrityksille tietoteknisiä ratkaisuja tarjoava yritys on ollut viime aikoina useasti otsikoissa vauhdikkaan kasvunsa ansiosta.

– Onpa mahtavaa tavata, Max vastaa ja on ojentaa innostuksissaan uudelleen kätensä.

– Olisko sulla aikaa lyhyeen möötteen? Meillä olisi yksi idis, Pena kysyy.

Max hörähtää hämmentyneenä. Pentti puhuu todella nuorekkaasti vaikka on varmasti Maxiakin vanhempi. Siitä syntyy heti muodikas vaikutelma. Max päättää itsekin puhua jatkossa nuorekkaammin.

– Totta kai! Berberit penkkiin vain.

Max osoittaa löhösohvia, mutta näkee heti Kristan ilmeestä, ettei tämä ole taittelemassa kireää hamettaan sohvan vaatimaan

**KANSAINVÄLISTÄ HUOMIOTA
SAAVUTTANEEN TOTTELEMATTOMAT-
SARJAN HUIKEA PÄÄTÖS!**

SILMÄ SILMÄSTÄ

Pete Vaarno on kerinyt auki Helsingin Sanomien toimittajalle suuren kansainvälisen rikosvyyhden, jossa hän on ollut osallisena. Pete pidätetään, mutta hänen puheensa eivät täsmää todisteiden kanssa eikä tutkintaa johtava rikosylikonstaapeli Sofia Tanner tuhlaa aikaansa paskapuheita suoltaviin huijareihin.

Peten entinen rikostoveri Max Moser on julkaissut elämäkertansa ja pääsee sitä kautta käsiksi nollajonolla koristeltuun kuukausipalkkaan. Elämä hymyilee, ja on turha muistella menneitä, kuten kavereiden vasikoimista poliisille. Kolmikon laskelmoivin, Jonas Storman, on kerännyt rikollisilla bisneksillään mittavan omaisuuden ja päättää rikastua lisää pörssikeinotellulla. Pelissä, jossa pienimmänkin virhearvion vaikutukset leviävät kuin rutto.

Lukijoiden ylistämän Tottelemattomat-rikosromaanitrilogian viimeinen osa kääntää vielä kerran nurin elämän ja kuoleman pelipöydän, ja jäljelle jää vain yksi rottien kuningas.

”Joona Keskitalon Tottelemattomat-sarja on klassikko jo syntyessään ja Keskitalo itse yksi kaikkien aikojen tulokkaista suomalaisessa rikoskirjallisuudessa.”

KANSAN UUTISET

BAZAR

ISBN 978-952-376-482-8

KL 84.2

9 789523 764828

WWW.BAZARKUSTANNUS.FI